

Az asztalos keze

Volt egyszer, nagyon régen egy kis falusi asztalosműhely. Egyszer, amikor a gazda nem volt otthon, a szerszámok nagygyűlést tartottak. A hosszúra nyúlt tanácskozás során néha elszabadultak az indulatok, mivel a szerszámok tisztaságából egyesek ki akartak zárni bizonyos tagokat.

Az egyik elkezdte:

- El kell távolítanunk Fűrész nővérünket, mert harap és csikorgatja a fogait. Neki van a világ a legharapósabb természetű.

Egy másik közbeszölt:

- Gyalu nővérünk annyira szőrszálhasogató, csípős jellemű, hogy nem tűrhetjük meg magunk között, mert mindent megszaggat, amihez csak hozzáér.
- Kalapács testvérünk – folytatta egy másik – nehéz és erőszakos. Én csak ütlegelőnek nevezem. Sérti a fülem, ahogy folyton lesújt, mindenkit csak idegesít. Zárjuk ki! És a Szögek? Lehet együtt élni efféle szurkáló sereggel? Bárcsak tűnnének már el innen! És a Csiszoló? Meg a Reszelő? Folytonos súrlódás az élet velük. És izzuk el az Üvegágót is, akit csak az érdekel, hogyan karmolja meg a mellette állót.

Így vitatkoztak, egyre hevesebben és hevesebben, egymás szavába vágva az asztalos szerszámait. A Kalapács ki akarta zárni a Csiszolót és a Gyalut, ezek viszont a Kalapács és a Szögek kiközösítését szorgalmazták. Végül mindenki kizárt mindenkit.

Az asztalos érkezése hirtelen félbeszakította a gyűlést. A szerszámok elhallgattak, amikor látták, hogy gazdájuk a munkapad felé közeledik. A mester fogott egy deszkát, és a harapós Fűrészrel kettéfűrészelte. Legyalulta a Gyaluval, aki mindenkit megszaggat. Rögtön utána működésbe lépett a könyörtelen sebeket ejtő Fejsze nővér, majd a durva nyelvű Reszelő nővér. Üvegágó nővér követte őket, aki kapar és karcol. Végül az asztalos fogta a szűrős Szög testvéreket és a Kalapácsot, amely csak ütlegelni képes.

Gonosz természetű szerszámainak segítségével egy bölcsőt fabrikált. Egy gyönyörű bölcsőt, amely nemsokára egy kisgyermeket fog ringatni.

(In: Ferrero, Bruno: *Körök a vízben*.

Fordította: P. Szőke János.

Don Bosco Kiadó, 1998, 6–7. p.)

